

VIBRACIÓ

Setmanari Catalanista Republicà

ENS TRIGA QUE ENCARA NO S'HACI EMPRES UNA DEPURACIÓ EFICAÇ DELS ORGANISMES PÚBLICS, SOBRETOT EL SOMETENT, DINTRE EL QUAL VIUEN EN EL RECÉS DE L'IMPUNISME TANTS ENEMIGS DE LA REPÚBLICA.

ANY I

GIRONA, 10 DE SETEMBRE DE 1932

NUM. 32

L'Estatut és aprovat - L'onze de setembre

L'Estatut aprovat

Ahir dia 9 de setembre de 1932, avant vigília de l'onze de setembre, aniversari de la caiguda de Barcelona en poder de les tropes de Felip V, les Corts Constituents de la República Espanyola, aprovaren per 314 vots a favor l'Estatut en virtut del qual Catalunya regirà la seva vida interna en estructura autònoma.

Aquest miracle polític, assolit després de 218 anys d'haver perdut la nostra Pàtria les seves llibertats i després de quaranta anys de lluita del catalanisme per a reconquistar-les, és una nova fita en la història de Catalunya no cal dir, i també en la d'Espanya.

Preparem-nos a fer-nos dignes d'aquesta hora insuperable, els ulls plens d'esperança, amb generosa disposició i decidit esforç, mentre cridem ben fort.

VISCA CATALUNYA!
VISCA LA REPÚBLICA!

ONZE DE SETEMBRE

Demà honorem els homes que en tal dia com avui de l'any 1714 s'oferiren en holocaust en defensa de les llibertats de la pàtria catalana.

Enguany la diada té una particular significació, perquè avui com en la centúria, vivim uns moments que poden ésser un tombant per Catalunya.

Aleshores caigueren uns homes en defensa d'unes llibertats amenaçades; avui festegem l'aurora d'una nova llibertat. Aleshores ombres i cendres colgaven la llum i el caliu de la Catalunya autònoma dintre el regne dels Borbons; avui iniciem l'etapa de l'autonomia de Catalunya, sota l'ègida de la República.

El que va de ahir a avui és considerable. L'Estatut és un fet revisor i derogador del trist decret de Nova Planta. Soterrem la llei nefanda i esfumem els darrers vestigis espirituals de la Ciutadella. La Ciutadella espiritual que enderroquem de soca arrel, és l'últim vestigi de l'Espanya vella que acaba, de l'Espanya unitària monàrquica, substituïda per l'Espanya republicana fideïdable.

El canvi és remarcable, i cal senyalar-lo amb pedra blanca; per això el dia de avui és simptomàtic i esperançador; per això avui la diada commemorativa de l'onze de setembre pren una significació tan singular i inèdita.

La nostra ànsia rotiva en aquesta hora insuperada, és que cada any poguem honorar els herois del passat entre les resplandors d'una Catalunya cada any més lliure i mestressa dels seus destins.

RÈTOLS EN CATALÀ

La campanya pro retolació en català ha tingut excel·lents efectes. Poc a poc augmenta el nombre dels establiments que s'anuncien en la nostra llengua. No dubtem que a no tardar la catalanització en aquest aspecte serà una realitat miraciosa.

A Girona s'observa, d'un temps ençà, una intensificació en aquest ordre de coses. Dies enrera ja feiem notar amb satisfacció i elogi el que els tres cinemes locals redactessin en català llur propaganda.

Tot això, en una ciutat com la nostra, influïda per l'ambient mefític de capital de província, és un guany que té una valor indiscutible, perquè prova que la catalanització és a prova de risc, encara que aquest sigui, més que res imaginari.

Caldrà ajudar la tasca catalanitzadora dels rètols amb una campanya persistent. Així ens proposem emprendre-la a partir d'avui, començant-la amb la llista d'honor de tots els rètols que hi ha a Girona.

Mentrestant esperem que l'Ajuntament portarà a terme els acords pendents i que l'amic, senyor Palol, corroborant manifestacions fetes en la darrera sessió, farà activar la construcció de les plaques indicadores que han de servir de model i escollir-les

Per Catalunya, cal superar-nos

Els qui ens hem passat la vida somniant amb la llibertat de la nostra terra, treballant per ella i movent-nos solament per un desig de retrobar la Pàtria rica i plena, avui que si no tota la llibertat anem a obtenir un bri dels nostres somnis, sentim una temença, una angúnia renovadora amara d'un sant desig de no defraudar-la.

Sentim aquesta responsabilitat perquè copsem la importància que representa per a la nostra terra el canvi que en la seva estructuració va a aconseguir-se; perquè anhelem una perfecció en els serveis que ha d'organitzar; perquè voldriem fos mirall de moltes altres terres que ens envolten; perquè voldriem fos enveja de propis i estranys; perquè voldriem dintre d'ella obtenir un benestar social i econòmic que ens fes lliures i joiosos; perquè, en fi, voldriem sentir-nos tan catalans que el sol fet de dir-nos-en equivalgués a un major grau de perfecció.

Prat de la Riba, el senyor ordenador de la Mancomunitat, féu prodigis en l'organització i realització de les poques activitats que se'n permetien. I constatada la seva personalíssima vàlua, crec així mateix que amb tot i la seva clarividència i voluntat, a no haver trobat en els seus col·laboradors homes catalaníssims, treballadors in-

cansables de la Catalunya amada, catalans íntegres, que tot ho feien pensant en la seva terra, no hagués reeixit de la manera formidable com va aconseguir-ho. Però es trobaren fusionats el patriotisme de Prat de la Riba amb el patriotisme dels seus col·laboradors i d'aquí l'obra perfecta. El cap i els membres responien a l'unió.

En la nova vida de Catalunya cal fer el mateix que feren Prat de la Riba i els seus col·laboradors: pensar en Catalunya. Totes les activitats de la vida catalana han de posar-se al servei de la nostra terra. Tots els catalans tenim el deure de donar el màxim rendiment en les hores que s'apropen: els funcionaris, els obrers, els tècnics, els capitalistes, els homes de carrera i els industrials han de pensar no solament en l'egoisme del guany material que els pot reportar el treball llur, sinó que la Catalunya naixent i retrobada necessita del seu amor i de la seva activitat i que de l'esforç de tots els catalans n'ha de sorgir una Pàtria digna de tots nosaltres. I si tots ens superem en servir-la veurem realitzat el nostre somni d'una Catalunya florent, redimida per la fortitud del treball dels seus firs.

F. RIBAS CREHUET

El calze torna a ésser alt

"Pau Claris tenia un calze

"que qui sap on deu parar!

"Tres cents anys que l'enterraren

"i ningú el desenterrà.

"Que remoguin bé les cendres

"del convent de Sant Joan,

"que sense veure aquell calze

"se'ns va enfredorint la sang."

Pau Claris tenia un calze ara l'hem desenterrat
més l'escut de Catalunya del vell calze s'ha esborrat.
Sobre d'ell ja no hi campegen els raïms verds i morats
Les espigues i roselles ja totes s'han desfullat.
Més el calze resta encara esperant entre ses mans que hi consagrin altra volta per la Pàtria, els catalans.

Alceu-lo, doncs, ben enlaire posant-hi tots ver afany; que les roselles floreixin al contacte amb nostra sang.

Que els raïms morats s'emplenin de nova saba a vessar mentre pel mig les espigues l'escut es va perfilant.
Fem que la Pàtria es retrobi després d'un somni tan llarg amb les cadenes trencades i respirant llibertat.

Reposeu tranquil, canonge; vostra sembra s'ha salvat i ara és hora de collita i farem cantar la falç.
Que mai més s'abaixi el calze que Pau Claris va aixecar puix altrament semblaria renèguem de nostra sang.
Fem-lo brandar ben enlaire que el món el pugui albirar, i que enllà de l'Ebre pensin: «Claris ha ressucitat!»

PERE ABELLÍ.

Setembre 1932.

L'onze de Setembre a Girona

Per a commemorar com cal aquesta diada, l'Ajuntament ha convidat a l'insigne historiador senyor Rovira i Virgili a donar una conferència que tindrà lloc demà a les 11 en el saló de sessions.

No cal dir que l'anunci de la vinguda de l'il·lustre escriptor ha estat rebut amb entusiasma beneplàcit i que el saló de sessions serà insuficient per a aplegar la munió de ciutadans que assistiran a l'acte.

Després de la conferència la Junta del "Foment Catalanista Republicà" es proposa convidar a Rovira i Virgili a que visiti el seu local social per a hissar per primera vegada la bandera en el balcó d'aquella entitat.

Tots els socis són convidats a l'acte.

GIRONI

No creguis els que et diuen que el règim no influeix en el nostre plet.

La monarquia no voigüé estudiar-lo.

La República, l'estudia i el resol, sinó favorablement, en mires a una solució transitòria acceptable.

No pois ésser altra cosa que catalanista i republicà.

Records de l'onze de Setembre

No han passat pas massa anys, perquè no ens recordem dels fets ocorreguts davant l'estàtua de Rafel de Casanova, l'any 23.

Els que vàrem viure aquells moments intensos d'emoció, enc que la sang ens pujava al rostre contraïent-nos els músculs amb un gest de vibrant indignació, no els oblidarem pas més. Tenim encara sota la retina les múltiples facetes d'aquella diada i no ens és difícil de lligar els records sobre el paper. Ressona encara a les nostres oïdes la veu del poble aclamant els portadors de les coronas al monument del Conceller en Cap, Rafel de Casanova. Ressona també, (i aquest ressò ens indigna encara) la veu del fuet de cauxú de l'agent de policia calent sobre el rostre del company que havia cridat, Visca Catalunya! i la veu de les trompetes tocant "atenció" i la dels guàrdies de seguretat maltractant de paraula i obra una multitud composta principalment de dones i infants.

Corregué la sang del poble; sang innocent i indefensa. Aquella sang caigué gota a gota sobre la testa del Borbó engruxint l'allau de greuges que per fi enderrocaren el règim. Els agents d'autoritat en dispersar la multitud no complien un deure del servei; bastava solament una ullada sobre la tropa per copsar el veritable sentit de la càrrega. L'odi a Catalunya. L'odi contra tot el que és nostre, contra tot el que respira catalanitat; la paraula "perro català" era la companya del cop de sabre; la civilitat fou anorreada per la cafreria, l'home abandonà la seva condició humana

Una iniciativa simpàtica

Josep M. Massip des del periòdic barceloní "La Rambla", llença la iniciativa d'organitzar un homenatge al periodista madrileny Lluís Bello per la seva tasca meritòria a favor de les reivindicacions catalanes, al cap de la Comissió parlamentària d'Estadats.

Copiem els següents paràgrafs de l'article de Josep M. Massip:

"Lluís Bello ha estat l'articulista polític que ha portat una coratjosa i llarguíssima campanya personal de defensa, de justificació i de propaganda de l'autonomia catalana, fins al punt — per raons que ara no són del cas — d'exposar-se a una greu posició d'incompatibilitat dintre la redacció del periòdic on guanya la vida dels seus; ha estat el periodista damunt del qual ha caigut tot el fang de la difamació de "El Imparcial", "Informaciones", "A B C" i "La Nación"; ha estat el ciutadà que ha hagut de veure com els transeünts el senyalaven amb el dit pels carrers, com un carterista o un infectat; ha estat l'home que ha hagut de retirar-se d'un local públic davant l'hostilitat insultant de la concurrència; ha estat el diputat que ha rebut milers de cartes i d'amenaces, que s'ha vist acusat de totes les culpes i de totes les injúries."

"Bello és periodista, amb tot l'honor i amb tot l'afecte de la professió sentida com un sacerdot. Per això, els periodistes, els companys catalans hem de pensar en Bello, potser primer que ningú. Ell, Lluís Bello, ha honorat la professió, ha honorat les

més pures doctrines democràtiques, ha honorat Catalunya. Nosaltres hi devem un homenatge d'afecte i d'agraïment, primer que ningú."

VIBRACIÓ, setmanari que des de la seva aparició ha servit lleialment els sagrats interessos de Catalunya, fa pública la seva gratitud al gran castellà catalanista i ha tramès la següent carta a "La Rambla":

"Senyor Director de "La Rambla". Signat per Josep M. Massip, aparegué en el darrer número del diu de la vostra direcció, un article suggerint l'iniciativa d'organitzar un homenatge al periodista madrileny Lluís Bello per la seva tasca meritòria a la premsa i al Parlament de la República, a favor de les reivindicacions catalanes.

Els redactors d'aquest setmanari, fervents catalanistes i republicans, hem passat dies d'angoixa i de neguit quan l'oposició dels detractors de l'Estadut català perseguí el propòsit de desvirtuar la gran obra de la República. Avui, però, que han desaparegut les nuvolades tempestuoses i l'horitzó se'ns presenta amb una claredat diàfana, sentim l'intima satisfacció d'haver aconseguit el primer pas envers la definitiva consolidació de les llibertats catalanes.

VIBRACIÓ defensor dels ideals catalanistes es complau en trametre la seva adhesió al projectat homenatge dels periodistes catalans a Lluís Bello i s'ofereix a col·laborar en la tasca d'organització.

Rebeu, senyor Director, l'afecte i consideració dels vostres companys."

ANTENA

el més aviat possible, per a la seva ràpida col·locació.

L'esforç de catalanització que reclama el moment, no ha de planyer-se i tots hem de fer que la tasca benemèrita reizi plenament per exemple de propis i lliçs pels estranys.

DESINFLAMENT

El partit radical tingué un moment de puja i el seu capdill un moment també fou l'home d'Espanya per diversos sectors d'opinió conservadora, que sempre van darrera de les coses singulars i estranyes en un lamentable anar a tomballons i en un lamentable viure sense les llums de la intel·ligència.

Però, d'leshores engà, el partit lerrouxista ha anat desinflant-se, en proporcions tan alarmants pels seus addictes, que ha arribat a una intensa crisi, iniciada dintre la seva nombrosa minoria parlamentària en estat latent d'indisciplina i de desorientació.

A Catalunya, la reorganització intentada des de Madrid pel cap suprem que actua de pontífex, ha ferit de mort el lerrouxisme català en disminuir-lo als ulls de tota l'opinió sensata, pel fet d'haver de suportar com a cap visible un home tan desprestigiat com l'incommensurable senyor Pich i Pon.

Els efectes de dalt s'han deixat sentir a baix, majorment quan ha vist allunyar-se les perspectives de tenir el poder. A Girona mateix, hem tingut ocasió aquesta setmana de veure com es produïa una escissió del grup radical ciutadà i hem pogut escoltar les veus descontentes de diversos antics militants en desacord amb l'actuació portada a terme.

No és difícil ni aventual d'augurar el total desinflament, veí de la desaparició, del partit radical espanyol en termini més o menys llunyà; n'hi ha prou per a vaticinar-ho de sentir i auscultar el batec del nou període que comença en la política espanyola.

FOLLIES

Dimecres passat hi hagué a Barcelona gran alarma, motivada per les versions que corrien de nous intents per part dels elements militars. Hom s'admira que els escarments passats, presents i que han de seguir, no hagin bastat a obrir els ulls als més temeraris, fent-los veure que el poder públic és fort; que és incondicional l'assistència que el poble presta al règim; que les follies projectades i per projectar, en la hipòtesi de reeixir, momentàniament, no farien més que obrir un període calamitosos que seria la ruïna del país enter.

Tot plegat no és més que follia, producte del despit i de la manca d'intel·ligència.

Tan insensat seria l'intent que de continuar aquells elements inconformistes les seves maquinacions, poden trobar una rèplica que no els plagui gaire; però que seria en suma la salvació del país.

Cal que s'avinguin, si us plau per força, a renunciar a tot "pronunciamiento", condemnat a un estrepitos fracàs per endavant, a no ésser que facin oposicions a que es dissolgui per sempre una institució, que lluny de complir la seva funció específica, s'entreté a pertorbar la normalitat de la vida pública amb exabruptes passats de moda i repulsats per tota l'opinió sensata.

Els republicans, però, encara que el perill sigui remot faran bé de no

S'acosta l'hora

Aprovat l'Estatut, millor dit, un Estatut suficient i digne, arma i instrument per a superiors conseqüències, s'acosta l'hora més greu i més transcendental per nosaltres, els homes de la generació que té l'honor altíssim de manipular la primera parcel·la de la nova llibertat catalana.

Responsabilitat d'hora històrica; responsabilitat d'hora inèdita; responsabilitat d'hora única. Perquè l'hora és història, és transcendental; perquè l'hora és inèdita, és difícil; perquè l'hora és única, en moltes coses és definitiva.

L'inici és, doncs, virtual. Combatre, fer oposició o fer demagògia; tenir sempre el llavi ungit de malcontent; protestar pel blanc i pel negre, és cosa assegurada, còmoda i fàcil. Destruir, minar, és cosa planera en general, perquè és negar i criticar, i el verbalisme, la gesticulació, l'exabrupte fan la feina, i són eines que poden ésser tingudes per moltes mans, encara que siguin mans barroeres, i de vegades quan més barroeres són aquestes mans, millor.

Ara tot és el contrari. La voluntat legal ha plasmat una llei per Catalunya, i aquesta llei ens imposa bastir l'edifici de la nostra llibertat autònoma, i hem d'agenciar aquest edifici després de solidar-lo, i hem de fer-lo cada dia més confortable. Solidesa, agenciamt, confort: tres necessitats, tres objectius.

Fins ara hem fet la nova Catalunya amb esforç, amb dolorós esforç. Però Catalunya que feiem era en definitiva producte de les forces espontànies; de les facultats naturals del geni de la raça; dels tesoros amagatzemats per la naturalesa al fons de l'ànima popular.

En l'hora que s'acosta tot serà d'una altra manera. Les forces espontànies s'hauran de coordinar; les facultats innates hauran de disciplinar-se; tot el que posem, espiritualment i material haurà d'entrar en joc.

L'hora que s'acosta haurà de tenir tres característiques si volem que sigui fructuosa, si volem que sigui reeixida. L'hora que s'acosta haurà d'ésser "catalana" per damunt de tot, i de més haurà d'ésser l'hora del "seny" i l'hora de l'"esforç".

Haurem de parlar d'aquestes tres característiques de l'hora que s'acosta en dies successius, perquè el moment s'ho val; perquè s'ho val l'honor, el nom, el bé i la prosperitat de Catalunya, dolça Pàtria i Terra benèdita.

A l'altar de Catalunya comencem per depositar-hi tot el contingut de la nostra bona fe patriòtica. Perquè hi

fem aquesta primicera ofrena, hem calat foc d'extermini a les males herbes de les passions inhonestes; a les ferides de greuges, i escomeses injustes; a les passions de partit i de cleda; a les intransigències infecundes i als egoïsmes de tota mena. Tot això és gram i panissola que cal extirpar per a assegurar la ufana de les collites futures.

Aquesta purificació ha de valoritzar millor el que resti de bo o d'aprofitable en cada un de nosaltres, ciutadans privilegiats de la Catalunya nova. I aquesta resta és l'holocauste que oferim en aquesta hora d'ofrenes i d'holocaustes.

Déu vulgui que poguem veure la realització de les il·lusions més cares que hem sentit en la nostra vida, des de que la flama patriòtica crepitava en l'esperit de cada un de nosaltres en els passats temps de lluita sorda, sostinguda entre horitzons closos i esbarzers a banda i banda del camí.

S'acosta l'hora, amics, s'acosta l'hora!

A l'Europa del segon quart de segle som un experiment; a l'Espanya republicana, som una novetat transcendental. No caldrà que hi posem els sis sentits?

A la nostra mà, en aquesta hora propera, hi estarà, primer, la sort de Catalunya; hi estarà, després, la sort d'altres terres germanes que s'apillaran en nosaltres i en prendran exemple; hi estarà també l'atenta curiositat de les terres europees, per tal d'aprendre el causal dels coneixements polítics que forja la realitat.

Si fixem l'atenció dels benèvols, com no fixaran la dels adversaris, la dels enemics de Catalunya? Ah! com s'afilarà la malícia d'uns per a trobar pèls i senyals en cada cosa! Com afilarà el fibló dels altres per a ferir les nostres carns! Com els de més enllà treuran la seva llengua de serp per a proclamar la nostra incapacitat, la nostra perfídia i el nostre fracàs!

I tot farà més densa la gravetat de la nostra tasca i tot farà més espantable la nostra responsabilitat. L'hora s'acosta. L'hora ha arribat. Arriba com si fos un miracle. Arriba muntada en una quadriga plena d'il·lusions i d'esperances. Arriba anunciant-se per l'espiguet d'uns clarins que remouen les fibres més íntimes de les consciències de tots els homes sensibles i reflexius.

Qui no voldrà obrir l'ànima entera en aquest moment, amb un transport àlgid de generositat i bona fe, per tal de rendir tot el que som als peus de Catalunya?

J. DE CAMPS I ARBOIX

per corespondre als seus instints salvatges; el vençut no mereixia perdó... Recordem entre el batibull de les càrregues, un sacerdot emparant entre els seus braços un tendre infant d'uns nou anys, que fugia esporuguit de les iras d'un guàrdia d'aquests encarregats de mantenir l'ordre! Aquell dia, — i el de l'arribada de Compte, que també ens hi trobarem — ens poguérem donar compte fins a quin punt pot arribar la barbàrie humana vestida amb l'uniforme de guàrdia de seguretat.

Quan la Plaça quedà gairebé buida i els fets vandàlics minvaren per manca de massa ciutadana, un auto descobert arribà al peu del monument: una figura apostòlica s'ergí vibrant i noble amb els braços oberts... Francesc Macià. La seva veu resonà potenta i viril per la plaça; una vintena de patriotes voltaren el capdill, el qual, damunt d'un banc de pedra clama amb paraules tremoloses per l'ira que li donava la impotència contra els fets vandàlics que en part havia presenciats, recomanant calma i serenitat. El grup de joves enardits per la presència de l'avi clamaven venjança insultant els policies que es reorganitzaven a les cruïlles dels carrers.

Les paraules de Macià ressonaven planivives, però enèrgiques... "no és l'hora fills... serenitat... no vesseu la sang en va! Catalunya necessitarà de vosaltres... serenitat! serenitat!" I la noble figura de Macià agafava reflexos apostòlics mentre al nostre entorn el metàl·lic crec-crec de les capsules en pujar a la recambra de les pistoles posava un val roig als ulls dels joves, i un calfred d'emoció a tots els cors. Un sol tret descarregat imprudentment i les ombres negres de la tragèdia haurien caigut sobre Barcelona.

La situació era insostenible. Calia prendre una determinació si no volíem servir de carn de metralla, perquè les trompetes tornaren a deixar sentir la seva veu, i els cavalls rellinaven d'impaciència martiritzats pels esperons dels policies.

L'avi, voltat de vint pits que li servien de cuirassa, fou arrencat de damunt la tribuna improvisada i posat dintre l'auto que partí veloç com una sageta. Uns minuts més tard, els crits d'indignació i de dolor tornaren a ressonar per la Plaça.

Al vespre, els primers trets de la jornada eren la mostra que el poble no podia aguantar més.

La tarda la passarem cercant un company pres. Quan el trobarem en una d'aquestes botigues que fan el

servei de "Jefatura" de districte, no ens el deixaren veure. Estaba acusat d'haver cridat Visca Catalunya!

A la funció teatral de la nit — no recordo el nom del Teatre del Paral·lel on tingué lloc, em sembla fou el Victòria — forem registrats abans d'entrar, però la bandera que ens acompanyava no fou trobada i fou l'única que assistí a la festa. En una llotja del primer pis la desplegaron entre visques de la multitud. Les quatre barres eren més roges amb la sang vessada pels nostres germans. Les lletres de l'entitat "Joventut Nacionalista obrera del Poblet" brodades en blau sobre la seda bicolor eren un rept a l'enemic. A la sortida, malgrat ésser objecte d'un minucios registre personal, la nostra bandera passava entre els policies al voltant del cos d'un patriota que no esmentem per a no ferir la seva modestia.

Dos dies després la militarada de Primo de Rivera ens esclavitzava per uns anys... Catalunya, els que en aquells moments portaven la màxima representació del nostre poble dintre la Mancomunitat en foren còmplices, el poble no va pas oblidar-ho, i per les eleccions els donà la resposta deguda.

L'onze de setembre de 1923 marcà amb foc la vida d'una joventut que avui entra a la palestra política orfa de trapalleries polítiques, però abranda d'entusiasme per la Pàtria. Enguany el camí és més planer, l'Estatut és una arma de dos talls; si la sabem fer servir, serà la que ens obrirà el camí vers l'internacionalisme. Si no som aptes per consolidar el que tenim, serà un punyal clavat al mig del cor de Catalunya.

Els que vulguin ésser assassins de la seva pròpia mare que ho diguin; nosaltres, la joventut catalana, sota la claror rubilant de les quatre barres sabrem treure les noses del camí a despit que s'emparin sota l'ombra d'una altra bandera sia quina sia i per republicana que sia.

LLUIS D'ARMENTERA

Demà a les onze del matí en el saló de sessions de l'Ajuntament **CONFERÈNCIA** de Rovira i Virgili sobre l'onze de setembre

S'Agaró

amb tot l'encant de la seva naturalesa i de la seva urbanització

Bany

Platja

Esbarjos

Restaurant

és el lloc ideal per a viure uns moments de joia i benestar en aquests mesos d'estiu.

Aneua S'Agaró

Mirador esportiu

Demà s'acaba la XIV Volta ciclista a Catalunya

Piamontessi vencedor de l'etapa Seu d'Urgell - Girona La ciutat a tributat una entusiasta rebuda a la caravana

Ressenya de la Volta

ELS PRIMERS 636 QUILOMETRES HAN ESTAT COBERTS A UN PROMIG DE 30 PER HORA. — QUATRE ETAPES, QUATRE GUANYADORS ESTRANGERS. — BREU COMENTARI A LA PRIMERA FASE DE LA XIV VOLTA CICLISTA A CATALUNYA

Eren dos quarts d'onze del matí de diumenge quan el president de la U. E. de Sans, donava la senyal de partida. En mig del més gran entusiasme, 111 corredors es llançaven a tota marxa pels camins fressats de la Volta, amb l'afany de cobrir els 1.188 quilòmetres que componen les set etapes de la Volta.

En els primers 60 minuts es cobrien 33 quilòmetres. La gran carrera de fons per carretera ha començat!

PRIMERA ETAPA BARCELONA-REUS

Diumenge dia 4. — Quilòmetres, 148'800. — Temps esmerçat, 4 h. 47 m. 16 s. — Promig de 31'090 quilòmetres per hora. — Amb el mateix temps es classifiquen fins a 16 corredors:

- 1.— Hardiquet (belga).
- 2.— Canyonardó.
- 3.— Moorenhaut (belga).
- 4.— Piamontesi (italià).

Corredors sortits: 111.
Corredors classificats: 106.

Han quedat eliminats per diferents causes, 5 "routiers".

Algunes característiques que ens oferí l'etapa Barcelona-Reus. Marxa ràpida principalment durant els 33 quilòmetres primers, que foren coberts amb 60 minuts; decau la velocitat i comença l'etapa de tanteig, alternant-se les petites escapades dels corredors menys significats. Resultat d'aquestes estratègies, el corredor Albinyana, de Reus, deu abandonar la cursa.

L'escamot davantier inicia una batalla i totseguit en toquen les conseqüències una sèrie de corredors que queden separats del grup capdavanter, formant varis pelotons que rutilen per la carretera. Canyonardó rebenta per segona vegada, i els davanters conduïts per Llucià Montero, forcen el tren, cosa incomprensible per tractar-se de corredors del mateix equip. Canyonardó sense "domestique", comença a fregar els 46 i 47 promig en persecució de l'escamot que no es veu, però el campió d'Espanya no tarda en aconseguir-lo.

La primera figura que ha sucumbit ha estat el base Ezquerria, secundat a tothora pel seu compatriota Cepeda. De poc li ha servit el seu esforç car ha entrat a Reus amb quaranta minuts de retràs i això ja és pràcticament una eliminació. El formidable i discutit Ezquerria junt amb el seu inseparable company Cepeda queden fora de combat.

Falten pocs quilòmetres per arribar a la meta i 26 corredors marxen en compacte pelotó; a 15 quilòmetres els nacionals solament els preocupa l'italià Piamontesi, però a l'arribar a l'esprint final surten impensadament els belgues i guanyen la primera etapa.

SEGONA ETAPA REUS-TORTOSA

Dilluns dia 5. — Quilòmetres, 141'800. — Temps esmerçat, 4 h. 53 m. 55 s. — Promig, 28'983 quilòmetres per hora. — Digneff (belga), arriba amb 4 m. 57 s. d'avantatge.

- 1.— Digneff (belga).
- 2.— Hargues (francès).
- 3.— Canyonardó.
- 4.— Moorenhaut (belga).

Amb el temps del segon classificat 4 h. 58 m. 52 s., entren 8 corredors.

Corredors sortits: 106.
Corredors classificats: 90.

Han quedat eliminats per diferents causes 16 "routiers".

La segona etapa ha estat portada a grans trens, amb les primeres ronseguències greus. Abandonen els corredors de categoria, Roses, Campamà, Ezquerria i Cepeda. Després segueixen els noms dels corredors modestos, primeres víctimes, del gros tren a què ha estat coberta l'etapa d'avui.

Amb la collada de Fatges apareix el jutge de l'etapa i el belga Digneff s'escapa tot sol. El grup davanter, en aquests moments, el formen 15 unitats de categoria i res fan per aconseguir el fugitiu. A Hospitalet la diferència que separa el belga dels perseguidors és només d'un minut 20 segons. Els italians flauegen i llur força pot considerar-se inexistente. De l'equip Orbea cap corredor surt en persecució del fugitiu i així aquest, a l'arribar a Tortosa ha aconseguit 4 minuts 57 segons d'avantatge.

En la carrera d'avui podem apreciar més clarament que Canyonardó no és el designat per a guanyar la Volta. La tàctica emprada pels "orbeas" amb

Saludem.....

La Volta Ciclista a Catalunya, la prova ciclista més gran de la nostra terra i una de les més prestigioses d'Europa, té lloc per XIV vegada.

Enguany, a la nostra ciutat li cap l'honor d'hostatjar per unes hores, els ardis atletes que, damunt els lleugers cavalls d'acer, porten per totes les contrades de Catalunya la prova del seu coratge i del seu entusiasme ilimitat, per assolir la victòria que aquest any es presenta difícil com mai, per la gran classe dels "routiers" que hi prenen part.

Girona, per rebre els valents ciclistes es vesteix de festa i espera l'arribada amb fretura. Les mans dels ciutadans es clouran i desclouran amb espetec de foc d'artifici en honor dels vencedors de l'etapa — probables vencedors de la prova — quan les fràgils màquines entrin sota l'arc triomfal de la nostra exuberant Devesa.

Que la nostra ciutat els sigui grata a tots, ciclistes, organitzadors, acompanyants, germans de les contrades properes que per aquesta diada faran cap a Girona.

Girona que — no en va s'ha dit — té nom de dona, es posa als llavis el millor somriure i a les mans la rosa més roja i més cordial i saluda amb el més gran afecte, a tots quant amb nosaltres aquell dia es partiran el pa i el vi, prova palesa de l'amor que uneix tots els esportius.

BOTA

llur capità Ricard Montero, no ha satisfet. Designar un català com a probable leader per a aquesta Volta ens sembla més adient i més tenint en

compte que Canyonardó és el més ben col·locat i el que reuneix més condicions.

L'equip belga compost per tres corredors, classificats entre els sis primers de la recent Volta a Bèlgica, ha donat la batalla i han aconseguit fer-se els amos de la classificació general. Els primers sorpresos no han estat els espectadors de la Volta, com equivocadament s'ha vingut dient, sinó que ho foren en primer lloc els organitzadors i en segon terme la premsa, que no es preocupà en el seu dia d'averiguar la categoria d'aquests corredors, tan ben classificats en la recent Volta a Bèlgica. Tant parlar els redactors esportius de l'equip italià, els manca temps per a preocupar-se dels flamencs.

TERCERA ETAPA TORTOSA-CER-VERA

Dimarts, dia 6. — Quilòmetres, 200-500. — Temps esmerçat, 4 h. 47 m. 16 segons. — Promig, 28'827 quilòmetres per hora. — Amb el mateix temps, es classifiquen fins a 10 corredors.

- 1.— Piamontesi (italià).
- 2.— Hardiquet (belga).
- 3.— Moorenhaut (belga).
- 4.— Canyonardó.

Corredors sortits: 90.

Corredors classificats: 84.

Han quedat eliminats per diferents causes, 6 "routiers".

Una de les proves principals que demostra la lluita constant que mantenen des de la sortida de Barcelona els braus routiers, és que l'horari previst ha fallat. Amb aquesta és la tercera vegada que els corredors surben més tard i arriben abans de l'hora fixada. Magnífica irregularitat.

Es corrent en ciclisme canviar de tàctica cada etapa, i la major part de les vegades cal traçar i posar en pràctica la tàctica segons es produeixen els esdeveniments sobre la marxa. Els càlculs de probabilitats traçats sobre la taula, fallen tot sovint. Diem això perquè els (Orbeas) es proposaven batre's amb els italians, però aquests darrers fallen i en substitució han sortit els belgues.

Avui l'ordre de batalla ha estat conjuntament llançada per espanyols i italians contra l'equip belga, però... l'equip Orbea i els italians es vigilen mútuament i ningú es perd de vista, encara que formin un front únic per a lluitar contra els cada dia més flamencs.

El treball del líder absolut: consisteix evidentment en mantenir la posició de l'equip Orbea i els italians es vigilen ben disposats a aprofitar la primera avinentesa que se'ls presenti per a prendre a Digneff.

L'etapa d'avui ha estat dura en ex-

trem; hi ha hagut abandonaments com els de Josep Cebrian i el francès Bouché.

QUARTA ETAPA CER-VERA-SEU D'URGELL

Divendres, dia 7. — Quilòmetres, 144'600. — Temps esmerçat, 4 h. 35 minuts 20 segons. — Promig de 31'526 quilòmetres per hora. — Amb el mateix temps es classifiquen fins a 23 corredors.

- 1.— Meini (italià).
- 2.— Piamontesi (italià).
- 3.— Maurel (francès).
- 4.— Canyonardó.

Corredors sortits: 84.

Corredors classificats: 77.

Han quedat eliminats per diferents causes, 7 "routiers".

Avui els corredors han arribat, sobre l'horari previst amb 20 minuts d'avantatge i ja és dir quelcom. Una altra sorpresa, l'arribada en bloc de 23 corredors.

Aquesta etapa, mancada de grans pendents, ha impossibilitat tot intent d'escapar-se individualment, no així en grup compacte, com ha succeït en rebentar Figueres. Com que Figueres figurava a la classificació general amb el mateix temps de Canyonardó i amb avantatge sobre els altres corredors de l'equip Orbea, a aquests els ha mancat temps per a escapar-se a tot tren. Si bé la marxa de l'escamot ha estat durant una bona estona superior a 40 quilòmetres per hora, l'estratègia ha fracassat. Figueres s'ha incorporat a l'escamot després d'una bona marxa, posant en evidència la seva magnífica forma. Aquest català resident a França és també l'obsessió dels Orbeas.

La marxa impressionant, però, ha estat els 25 quilòmetres darrers, ja que l'escamot capdavanter a base de 30 "tours" es desfeta i refeta amb molta facilitat i a contracor de molt. El francès Maurel, durant aquests últims quilòmetres ha estat el conductor de l'escamot.

En aquesta quarta etapa els belgues han perdut posicions i els italians han reaccionat brillantment, aconseguint a l'esprint els dos primers llocs i entrant tots quatre amb el mateix temps del primer.

En quatre etapes s'han produït 34 baixes. En l'etapa Seu-Girona, quantes se'n produiran?

Arribats a la Seu, fineix la primera fase de la Volta, tan brillantment disputada. Un dia de repos després de cobrir 635 quilòmetres a un promig de 30 per hora, és auguri de properes emocions.

Gràfiques DARIUS RAHOLA - Girona

Caixa d'Estalvis de la Generalitat de Catalunya

SUCURSAL DE GIRONA

FESTA DE L'ESTALVI. - 31 octubre de 1932

10 Beques de 500 pessetes cada una - Pessetes 5000.

El Consell d'Administració de la Caixa d'Estalvis de la Generalitat de Catalunya, Sucursal de Girona, ha acordat, en celebració de la FESTA DE L'ESTALVI, destinar CIN MIL PESSETES, per tal de contribuir a les despeses d'estudis d'impositors o fills d'impositors de la susdita Caixa.

Per tal de tenir dret a l'esmentada subvenció, caldrà demanar-ho per escrit dirigit al Sr. Director de la Caixa d'Estalvis de la Generalitat de Catalunya, Sucursal de Girona, essent condicions indispensables les següents:

Esser impositor o fill d'impositor, amb llibreta oberta en aquesta Sucursal.

Deuran acompanyar-se a l'instància els documents següents:

Certificació de l'Alcaldia acreditativa dels béns que posseeix l'interessat i els seus pares.

Certificació de bona conducta.

Certificació acreditativa de la capacitat per els estudis, lliurat per la direcció de l'escola o taller on darrerament hagi estudiat o practicat.

Per a la classificació es tindrà en compte, la major capacitat, el grau de pobresa i l'antiguitat de la llibreta.

Per subscripcions a periòdics, llibres i revistes

SEGELLS DE CAUTXU

i RETOLS ESMALTATS

i D'ALTRES CLASSES

a **Modest Palahí**

AGENT COMERCIAL COL·LEGIAT

Carme, 24

Girona